

izvadi jednu cigaretu iz zgužvane kutije na kojoj je pisalo Cigarete 'Pobeda' i nepažljivo je okrete uspravno, pri čemu se duvan istrese na pod. Sa sledećom je bio bolje sreće. Zatim se vrati u dnevnu sobu i sede za mali sto smešten levo od telekrana. Iz fioke izvadi držalju, bočicu mastila i debelu praznu svesku kvarto-formata sa crvenom poledinom i koricama u dezenu koji je podsećao na šare u mramoru.

Telekran u dnevnoj sobi je zbog nečeg bio u neobičnom položaju. Umesto da bude smešten, kako je bilo normalno, na zid u dnu, odakle je mogao dominirati celom sobom, on se nalazio na dužem zidu, naspram prozora. S jedne strane telekrana nalazio se plitak alkov u kome je Winston tog trenutka sedeo i koji je, kad su se stanovi zidali, verovatno bio namenjen za policu s knjigama. Sedeći u alkovu, dobro uvučen, Winston je bio van dohvata telekrana utoliko što se nije mogao videti. Razume se, mogao se čuti, ali dokle god bi ostao u istom položaju za telekran je bio nevidljiv. Upravo ga je ova neobična geografija sobe delimično podstakla na ono što je tog trenutka smerao.

No na to ga je bila podstakla i sveska koju je upravo izvadio iz fioke. Bila je neobično lepa. Njen gladak beli papir, nešto požuteo od vremena, bio je od one vrste koja se nije proizvodila najmanje četrdeset godina. Međutim, nije mu bilo teško pogoditi da je sveska još starija. Bio ju je spazio u izlogu zapuštene male starinarnice u jednoj od siromašnih četvrti grada (nije se tačno sećao kojoj) i smesta ga je zahvatila neodoljiva želja da je poseduje. Članovi partije nisu smeli da ulaze u obične radnje (to se zvalo 'pazarenje na slobodnom tržištu'), ali taj propis se nije sprovodio strogo, pošto se do raznih stvari kao što su pertle ili žileti nije nikako drukčije moglo doći. Tada se hitro osvrnu po ulici, uleteo u radnju i kupio svesku za dva i po dolara. U tom trenutku nije bio svestan da je želi za neku određenu svrhu. Kući ju je odneo u tašni, sa osećanjem krivice. Čak i praznu, svesku je bilo opasno imati uza se.

Sedeći za stolom, on se spremao da počne pisati dnevnik. To nije bilo protivzakonito (ništa nije bilo protivzakonito, jer zakona više nije bilo), ali ako bi ga uhvatili, mogao je prilično sigurno da očekuje smrtnu kaznu, ili u najmanju ruku dvadeset pet godina u logoru za prisilni rad. Winston uglavi pero u držalju i liznu ga da skine masnoću. Pero je bilo arhaičan instrument, retko korišćen i za potpisivanje; on ga je nabavio, krišom i sa dosta teškoća, samo zato što je osećao da lep gladak papir zasluhuje da se po njemu piše pravim perom, a ne grebe hemijskom olovkom. On u stvari nije bio ni navikao da piše rukom. Običaj je bio da se sve, sem vrlo kratkih beležaka, diktira u diktograf, što je, razume se, za ovu priliku bilo isključeno. On umoči pero u mastilo i zastade samo trenutak. Utrobom mu beše prošao drhtaj. Obeležiti papir predstavljalo je odlučujući čin. Sitnim, nezgrapnim slovima, on ispisa: 4. april 1984.

Potom se zavalio u stolicu. Beše ga ubuhvatilo osećanje potpune bespomoćnosti. Pre svega, nije ni bio siguran da je godina zaista 1984. Morala je biti tu negde, pošto je bio prilično siguran da ima trideset devet godina, a verovao je da se rodio 1944. ili 1945; ali precizirati datum u okviru jedne ili dveju godina bilo je nemoguće.

Za koga, odjednom mu dođe pitanje, za koga on to piše ovaj dnevnik? Za budućnost, za nerođene. Misao mu se za trenutak zadrža nad sumnjivim datumom na stranici, a zatim nalete na novogovorsku reč dvosmisao. Prvi put postade svestan veličine onog što je preduzeo. Kako se može saobraćati sa budućnošću? To je po prirodi nemoguće. Budućnost će ili ličiti na sadašnjost, i u tom slučaju ga neće ni slušati, ili se razlikovati od nje, i tada bi njegova muka ostala neshvaćena.

Neko vreme je sedeo i tupo gledao u papir. Sa telekrana se čula treštava vojna muzika. Bilo je čudno što je ne samo izgubio moć da se izrazi, nego čak i zaboravio šta je prvobitno želeo